

nen op. Hvis vi gerne vil have, at det skal være attraktivt at være offentligt ansat i fremtiden, skal man have tid til at gøre sit arbejde ordentligt, og man skal have mulighed for at arbejde på nedsat tid, hvis der er mulighed for det. Omvendt skal de, der gerne vil på fuld tid, have ret til det. Man skal have mulighed for seniorordninger osv., og man skal have en højere løn end i dag. Det er nogle rigtig gode bud, men regeringen har ikke engang villet fortælle os, om den overhovedet ønsker, at der skal være offentligt ansatte til at erstatte dem, der holder op.

Kl. 14.45

I debatten i dag kunne vi så høre hr. Kristian Thulesen Dahl forklare, hvorfor det er så vigtigt at lave konkurrenceudsættelse. Det svarede nemlig til, at han, når han skulle have bygget en trappe hjemme hos sig selv, også gerne ville have flere bud for at se, om det nu kunne gøres billigere. Men det, at han ser på, om han får den billigst mulige trappe, er jo ikke nødvendigvis et udtryk for, at han så også får den bedst mulige trappe.

Det er det samme i det offentlige; det, at man hele tiden kun ser på prisen og ikke på, om det, man får, er ordentligt, gør også, at man ofte oplever, at det kan være sværere at være medarbejder i det offentlige, når prisen hele tiden skal presses. Når man hele tiden skal være konkurrenceudsat og der kun ses på, hvad der kan måles og vejes og sammenlignes, risikerer man et dårligere resultat. Vi har set det i forbindelse med buschaufførerne, som jo i mange år har været udsat for den her konkurrenceudsættelse, og hvor man i den grad presser både arbejdsvilkår og lønninger. Det fører til en dårligere busdrift og en dårligere kvalitet end det, vi ellers kunne risikere.

I de her år er der en meget stor nedslidning af både de offentligt ansatte og af bygninger, skinner, veje osv. Der er behov for, at vi får stoppet den nedslidning og siger, at alle de mange ressourcer, vi opbygger i vores samfund i disse år, skal bruges på vores fælles velfærd i stedet for at blive ført over til privatforbrug, hvor de, der har råd, kan købe sig til en ordentlig ydelse, hvor de, der har råd, kan købe sig til at have børnene i profitbørnehave med en højere brugerbetaling, og hvor de, der har råd, kan købe sig til et fri os fra de andre-plejehjem, hvor man så kan købe sig til at have nogle bedre ydelser og komme i bad noget oftere osv.

Vi ønsker i stedet at have en god, fælles offentlig velfærd, hvor man sørger for ordentlige

arbejdsvilkår, sørger for, at der er hænder nok, at der er den nødvendige tid til at løfte opgaverne, og for, at tiden ikke i stedet skal bruges på dokumentation og kontrol og på at måle og veje, fordi vi i øjeblikket har en regering, der støttet af Dansk Folkeparti er mere optaget af at sikre konkurrenceudsættelse end af at sikre, at der er gode vilkår for at tage sig af børn og syge og ældre.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Og så er det finansministeren.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg takker for de indlæg, der er kommet fra ordførerne. De har i virkeligheden været af meget fredelig art, men alligevel må man sidde og undre sig, især efter fru Line Barfods indlæg. Altså, man taler jo meget om traumer, og der må være tale om et eller andet traume. Det hele drejede sig om kontrol og mistillid, og hvad ved jeg. Det må efterhånden være sådan, at det, som hjertet er fuldt af, løber munden over med, for de eneste, der taler om mistillid til de offentligt ansatte, er nogle af ordførerne i oppositionen. Vi andre taler om tillid til de offentligt ansatte.

Jeg kvitterer også for, at Det Radikale Venstre taler om en tillidsreform. Jeg er meget enig i hele tankegangen. Hvordan kan alt det, regeringen har lagt frem i sine oplæg til kvalitetsdrøftelser – det at medinddrage medarbejderne, det at lytte til dem, det at få alle de gode ideer, det at skabe fleksibilitet, det, at det er tid til noget andet end det, man gør i dag, altså alt det, som i virkeligheden jo er baseret på, at de, der har skoen på, ved, hvor den trykker – være udtryk for mistillid?

Så siges det, at det er konkurrenceudsættelse, der gør, at man som skolelærer skal lave læreplaner eller handlingsplaner for en elev. Nej, det er nok i virkeligheden et svar på, hvad det egentlig er for krav, forældre bør have til indlæring for deres børn i folkeskolen. Hvordan håndterer man det? Hvad er det for ideer, man i virkeligheden ønsker at føre ud i livet for at fremme de synspunkter, man har som en fagligt dygtig folkeskolelærer?

Vi har jo gode erfaringer på børnehavområdet med planer om læring. Der var mistillid til at starte med, og nu har vi været rundt og har talt med personalet. Hvad er det, personalet siger, hvad siger pædagogerne? De siger, at det er noget af det bedste, der er lavet, og de føler virkelig, at det er med til at løfte deres faglige stolthed, at man fokuserer på den faglige del. Så der,